

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXVII. ÉVFOLYAM 2. SZÁM * 2019. MÁJUS * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz * Áldozócsütörtöki igehirdetés * Az öntudatában megalázott magyarságról * Kondói krónika, hírek * Kondói Hírnök * Egy 25 évvel ezelőtti beszélgetés * Imádság * Magyar szemmel: 100 éve történt a zilahi rajtaütés * Radostyáni krónika, hírek *

ÁLDOTT PÜNKÖSDÖT KÍVÁNUNK!

*„Úr Jézus, mely igen drága
a te igédnek világa,
mely bölcsé tévén az elmét,
szüli az Úrnak félelmét.”*

154. dicséret

2019. május 3-án este

Ünnepi istentisztelet után: Csák Istvánné, Lipták Csabáné, Tóth Lászlóné, Wirth Imola, Szőke Barnabásné, Hausel Ildikó, Deák Ferencné, Lukács Lajosné, Hausel Pálné, Rácz Gábor, Varga Vincéné, Rácz Jánosné, Koós Tiborné, Brückler Tiborné, Kelemen Józsefné, Nánási Józsefné, Tóth Józsefné, Szabó Katalin, Vass Zoltán, Fehér Tamásné, Király Gézané, Bertók József, Papp Józsefné, Bartus Józsefné, Csák Tamás, Mihics Lászlóné, Váradi Jánosné, Mészáros Andrásné, Szabó Olga, Rácz János, Pingitzer Zoltánné, Mézes Sándorné, Molnár Béláné, Virág Istvánné, Nagy Sándorné, Várady Zsolt, Sebe Zsolt, ? csak a haja látszik, Farkas Istvánné, Hrabovszki Barnabásné, Koós Ferencné, Nánási Lászlóné, Pogonyi Gyuláné, Szabó Jánosné, Kiss Norbert, Gyöngyösi Istvánné, Dávid Jánosné, Szakács Sándorné, Sülyi Imréné, Szabó Lajosné

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és Atyánknak, Istennek szerelme, Szentlélekkel áldott közösségben legyen mindig, mindnyájunkkal. Amen.” (193. dicséret)

Levél az Olvasóhoz

Amikor Jézus Krisztus mennybemenetelét ünnepeljük, eszembe jut életemnek az a két csodálatos esztendeje, amit Genfben tölthettem, mint egyetemi ösztöndíjas a theológián. Bejártuk a környék falvait, megismerkedtünk gyülekezetekkel, lelkipásztorokkal. Volt egy nagyon kedves hely, egy ott lakó idős néni tette varázslatossá, a francia határszélen lakott egy több évszázados malomépületben és birtokon. Gyakori vendége voltam házának és asztalának. A közeli falvakban áldozócsütörtökön megállt a munka. A gazdák letették szerszámaikat, ünneplőbe öltöztek. Egy nagy csúrt alakítottak át templommá. Felékesítették virágokkal, úrasztalát rendezték be fehér abrosszal letakarva, rajta az úrvacsorai szent jegyekkel. Ünnepeltek. Zsúfolásig megtelt a rögtönzött templom. A délelőtti istentisztelet után sem siettek haza. Közösén főztek, ebédeltek, és a késő délutáni órákig együtt maradtak. Nagy benyomást tett rám áldozócsütörtök ilyen egyszerű, de csodálatos, puritán és mégis felséges megünneplése.

Mi ma hogyan ünneplünk? Megkérdezték ezen az ünnepen is református atyafiak a faluban, miért harangoznak? Állami naptár szerint ma munkanap a mennybemenetel ünnepe Magyarországon. De Isten népének? Nem lehetne ünnepelni? Erőt és áldást kérni Istentől? Együtt lenni, és örülni egymásnak?

2019. május havában

Lelkipásztorok

**„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok:
és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában
és Samáriában és a föld mind végső határáig.”**

Apostolok cselekedetei 1:8.

Negyven nap telt el húsvétól, Jézus Krisztus dicsőséges feltámadásától. Az övéi találkoztak vele, felismerték hangjáról, beszédjéről, a kenyér megtöréséről, a szegek ejtette sebek helyéről, s íme már többé nem hitetlenek, hanem boldog hívők Tamással együtt.

Most azonban mintha nemcsak a mennybemenő Urat takarná el felhő szemük elől, hanem a Feltámadottal való találkozás boldogságára is valami felhő vetne szomorkás árnyékot. Hát már elmész, Urunk, itt hagysz bennünket? Hát nem ez időben állítod helyre az országot Izraelnek? Még mindig nem értik, hogy az Emberfiának el kell mennie, hogy a megígért vigasztaló és megújító Lélek által ismét eljöjjön, újból megtestesüljön egy magasabb, egy másabb létformában, hogy megszülessen az anyaszentegyház, amiben mint Krisztusnak teljessége Lélek által velünk lehessen a világ végezetéig, és hogy már ne csak azok, akik Őt testileg ismerték, találkozhassanak vele.

Az emberi gondolatok nem isteni gondolatok. Az ember földi és ezért mulandó képekben, eseményekben, történetekben próbál a világról elgondolást alkotni magának. A tanítványok is földi országot látnak maguk előtt, Izrael országát, aminek éppen nincs függetlensége, megaláztatott, a Római Birodalom tartományaként létezik. Ezért kérdik Jézustól: Nem ez időben állítod helyre az országot Izraelnek?

Az idők tudása azonban szent titok. Az Atya titka. Nem tudtuk, mi jön, titok a holnap, a titkok nem válaszolnak. A tanítványok emberi gondolatokkal és gondokkal állnak ott az Olajfák hegyén. Még mindig nem értik az Isten Fiát teljesen. Ezért szomorúak is egy kicsit talán, mert elhagyta őket az, akiért mindent otthagytak. Addigi életüket, foglalkozásukat, szereteteiket, hogy Őt kövessék. Ezért érzik úgy, hogy szívükre mintha a Jézust szemük elől eltakaró felhő bánatárnyékot vetne. Valóban szomorú érzés, ha az ember egyedül marad. Sokan vannak egyedül a mai világban. Társ nélkül, elhagyatva, elveszítve társat. Egyedül sokkal nehezebb járni az úton. Nincs kivel megosztani a terheket, nincs segítség. Jézus is tudta ezt. Megérezte a tanítványok magányát. Megérezte szívük szomorúságát. A vigasztalás Lelkét ígéri maga helyett, akit nem sok nap múlva elküld az Atyától. És vesznek a bátortalan szívű tanítványok erőt, és Krisztus tanúi lesznek az egész földön. A Lélek ereje ma is csodát tesz. Remegő szívek lesznek ujjongó, Isten dicsőségét hirdető életké.

A Lélek ereje vigasztal és gyógyít. Reménységet ad és erőssé tesz. A Lélek újjászül. Lélek által láthatjuk és érthetjük meg az Atya értünk hozott áldozatát, szeretetét. A Lélek ma is megváltoztatja a megfásult világot, népeket hoz egyező hitre, oszlat bábeli zűrzavart, mint egykor, amikor csodákat tett a mennybemenetelkor is megígért isteni Lélek. Krisztusnak lelke szállt a világra, megszűnt az átok, bűn és Babel átka. Halljuk már Istent, értjük újra egymást, Krisztusnak lelke mennyből hoz ránk áldást. Bűnöket bocsát, földi szennyet tisztít, Krisztusnak lelke embert, hitet újí. Vigasztal bennünk, csodás ígét hirdet, Krisztusnak lelke új életre vezet. Megszűnik ma is bűnnek átka, terhe, hol Krisztus lelke száll az emberekre. (Dömötör Tibor verse) Ámen.

V. Zs.

Egy miniszter a nemzeti öntudatában megalázott magyarságról beszélt a Trianonban elszakított területeken

A magyarság, a magyar nemzet Trianonnak az áldozata, nem pedig előidézője, és nem az elkövetője.

Itt az ideje, hogy ezt a szomszédaink, Európa vezetői kimondják, elismerjék és politikájuk igazodási pontjává tegyék – mondta a Miniszterelnökséget vezető miniszter Szarvason, a nemzeti összetartozás napja alkalmából tartott megemlékezésen, a történelmi Magyarország közepét jelző szélmalom mellett elmondott beszédeben 2017-ben.

A miniszter beszéde:

Amikor messzebről érkező külföldi ismerősök, barátok, – akiknek a „Trianon” szó nem jelent semmit, legfeljebb egy csinos versailles-i kastélyt, – megkérdezik tőlem, miért ilyen mágikus, miért ilyen baljóslatú ez a szó nekünk, magyaroknak, akkor többnyire elég az is, ha csak a szikár tényeket kezdem sorolni...

Azt, hogy az első világháborút lezáró úgynevezett „békében” Magyarország elveszítette területének és lakosságának mintegy kétharmadát. Hogy egyik napról a másikra 320 ezer négyzetkilométer területű, 20 milliós középhatalomból egy 93 ezer négyzetkilométeres, csupán hétmillió lakost számláló kisállammá vált. Hogy Románia érdem és jogalap nélkül megszerezte a Partiumot és Erdélyt. A délszláv állam a Délvidéket. A korabeli Csehszlovákia pedig a Felvidéket és Kárpátalját. Hogy így nemzetállamok helyett soknemzetiségű országok jöttek létre a Monarchia romjain.

Új országok, ahol a kisebbségbe szorult magyarság olyan diszkriminatív bánásmódban részesült, mint amivel korábban a Monarchia alatt éppen az akkori többségi magyarságot vádolták. Csupán a szerepek fordultak meg, csupán az inga lendült a másik irányba.

A távolabbról érkezett külföldi barátok, ismerősök már ennyiből is, maguktól is érteni szokták: hogy Trianon valójában egy adminisztratív eszközökkel végrehajtott etnikai vendetta volt, nem pedig békeszerződés. Hogy Trianon nem történelmi igazságot osztott a győzteseknek, sokkal inkább földet: értékes bányákat, hatalmas erdőket, zsíros magyar földeket.

A harag és részrehajlás nélkül ítélő, messziről jött idegen már a szikár tényekből is megérti, hogy: Trianon nem lezárta, hanem fenntartotta a háborút. Hiszen az valójában az első világháború utolsó nagy ütközete volt. Az utolsó csata, amelyben a magyaroknak fegyvertelenül, hátrakötött kézzel kellett a túlerővel szemben megvédeniük azt, ami Isten és ember előtt évszázadok óta az övék volt. Hogy Trianon nem békét hozott Európának – sőt, a világnak –, hanem újabb háborút. Elkerülhetlenné tette az újabb világégést, amely még az elsónél is pusztítóbb, fájdalmasabb és szegénytelenebb lett.

A trianoni diktátum bizony Magyarország fájdalma, de egész Európa bűne és az egész nyugati világ szégyene. Az volt és az maradt. Maradt – Magyarországot ugyanis az elmúlt közel 100 évben még soha senki meg nem követte Trianonért. Még csak nem is jóvátételről beszélnek. Bár miért is ne beszélhetnének akár a magyaroknak járó jóvátételről is, nem csak szimbolikus gesztusokról. Főhajtásról, bocsánatkérésről.

A szomszédos országok vezetőinek nyilvánosan elmondott szavairól, amelyben legalább elismerik végre és nem tagadják tovább az igazságtalanságot. Azt az igazságtalanságot, amelyet Európa egykori „főréshényesei” a magyarokkal szemben elkövettek, amelynek az ő elődjük bizonyos esetekben a cinkosai, de minden esetben a haszonélvezői voltak. Mikor látunk végre szlovák kormányfőt vagy román elnököt részvétet nyilvánítani, együttérzést kifejezni június 4-én a magyar nagykövetségen?

Mert olyan magyar miniszterelnököt már láttunk, aki a román nemzeti ünnepen pezsgővel koccintott Nagy-Románia születésnapjára. Mikor beszél végre szerb elnök a magyar országgyűlésben, hogy bocsánatot kérjen Trianonért, ahogy Áder János kért bocsánatot az újvidéki vérengzésért? Vagy mikor jön el hozzánk Clemenceau utódja, a francia miniszterelnök, vagy még inkább maga a francia elnök, hogy a történelmi folytonosság nevében megkövesse a magyarokat? Hogy megkövessen minket az antant hamisított térképei, a magyar küldöttség minden jogos érvének figyelmen kívül hagyása, a nemzetiségi határok önkényes kettészelése, Magyarország bűnbakként és áldozati bárányként való odavetése miatt?

Mert az kiváló dolog, hogy Emmanuel Macron frissen megválasztott francia elnök a győzelem után az Örömóda, vagyis az Európai Unió himnuszának a hangjaira vonult fel a színpadra. De Európa egyik legfontosabb vezetőjeként végre ideje volna megértenie azt is: nekünk, magyaroknak többé nem elég azt mondani, hogy Trianon helyett vigasztalódjunk Schengennel.

Schengen ugyanis nem válasz Trianonra! Sőt, ami azt illeti, abban, amit Magyarország a schengeni közös határok védelme miatt mostanában Európa vezetőitől kap, sokkal inkább visszhangzik ugyanaz az igazságtalanság, ami üvöltött 100 éve a trianoni diktátumból is.

Ami akkor nemcsak a történelmi Magyarországot verte szét, hanem a korabeli Európát is. Amely igazságtalanság – a mai kettős mérce – sajnos ugyanígy bomlaszthatja, gyengítheti és szétverheti a mai Európát, az Európai Uniót is. Mi békeszerető és józan nép vagyunk. Ma nem akarunk határrevíziót. És pláne nem akarunk etnikai feszültséget, Isten ne verjen a szánkra, újabb háborúkat Európában vagy bárhol a világban. Ha lemondunk a revíziós igényekről, még nem jelentheti azt, hogy újabb 100 évig eltűnjük a provokációkat. A nemzeti érzékenységünk újabb és újabb megsértését. Azt, hogy senki, de senki nem törleszt semmit a velünk szemben fennálló trianoni adósságából.

Igazságot Magyarországnak! – a közel százéves követelés, amit magyarok és a világ jóérezsű népei, polgárai megfogalmaztak még mindig érvényes. Még mindig teljesítésre vár. Itt az ideje, hogy szomszédjaink és Európa vezetői kimondják, elismerjék és politikájuk igazodási pontjává tegyék, hogy a magyarság, a magyar nemzet Trianonnak az áldozata, nem pedig az előidézője, elkövetője.

Az nem járja, hogy Európa és a szomszédos államok vezetői csak annyit tudnak mondani erre a történelmi igazságtalanságra, hogy a magyaroknak ideje volna végre túllépniük a régi sérelmeken.

Elég az álszent, lekezelő mondatokból. A magyar sebek akkor tudnak behedgni, ha nem nyitják fel újra meg újra. Ha nem szórnak bele sót minden nap. Ha a szomszédos államok vezetői és persze a közös Európa dolgában illetékes politikusok végre megértéssel és tisztelettel fordulnak a magyarok iránt, a magyarok nemzeti érzékenysége felé. Ha nem abban serénykednek, hogyan asszimilálják a magyar kisebbséget. Hogyan tüntessék el a magyar nyelvű helyiségnév- és utcanévtáblákat. Hogyan szorongassák a magyar nyelvű oktatási intézményeket és hogyan gáncsolják el a határaik között élő többszámú magyarok autonómia-törekvéseit. Közelít Trianon századik évfordulója, ez pedig nem a felejtésre ok, mert mi nem felejtünk.

Nem, nem, soha!

Az évforduló arra ok, hogy végre rendezzük közös dolgainkat, hogy Magyarország és a magyarság jóvátételt – ha nem anyagi, hát, legalább erkölcsi és politikai jóvátételt – kapjon a világtörténelem egyik legnagyobb igazságtalanságáért. Azért az igazságtalanságért, amelynek ez a nép a legnagyobb kárvallottja volt és bizonyos értelemben a mai napig az is maradt.

Igazságot Magyarországnak, tiszteletet a magyarságnak! Köszönöm, hogy meghallgattak!

Lázár János miniszter 2017-ben

KONDÓI KRÓNICA, HÍREK

Áldozócsütörtökön fél 3-kor tartunk istentiszteletet a templomban.

Június 2-án 3 ifjú konfirmál a kondói egyházban. Első úr-vacsoravételük pünkösd első napján lesz az ünnepi istentiszteleten. Pünkösd szent ünnepére szombaton este 6 órai kezdettel bűnbánati istentiszteleten készülhetünk. Az Úr szent vacsoráját kiosztjuk. Ünnep másodnapján is fél 3-kor kezdődik az istentisztelet.

Ünnep mindkét napján Nyakas Gergő legátus, V. éves sárospataki diák hirdeti az igét.

Május 11-én Alsószolcán az éves rendes egyházmegyei közgyűlésen vettünk részt, egyházközségünket a lelkipásztor és a kurátor képviselte.

Ebben az esztendőben eltemettük január 7-én özv. Soltész Dezsőné Hartwiger Hedvig 96 éves, február 7-én özv. Bogáti Lajosné Chmara Erzsébet 86 éves, április 2-án özv. Tódor Sándorné Balogh Mária 51 éves, április 5-én Virág József 68 éves és május 10-én Virág Józsefné Koleszár Mária 66 éves testvéreinket. Nyugodjanak békében a boldog feltámadás reménysége alatt.

Május 5-én az újság címlapján látható kép készült az anyáknapjára ünnepi istentisztelet alkalmával. Köszönet a gyermekeknek a tartalmas és jól előadott, jól sikerült műsorért.

A húsvét I. napi ünnepi istentisztelet után a kondói gyülekezet

KONDÓI HÍRNÖK

A Kondói Református
Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor
HUNGARIA-3775 KONDÓ
Szabadság utca 77. szám
Villámposta:
kondoref@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/639-2903

Honlapcímünk:
www.kondo.ref.hu
Megjelenik igény szerint,
de évente legalább egyszer.
Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
a fenti címre kérjük.
XXVII. évfolyam 2. szám
2019. május

**„AZÉRT BESZÉLTÉM EZEKET NÉKTEK,
HOGY BÉKESSÉGETEK LEGYEN ÉN BENNEM.
E VILÁGON NYOMORÚSÁGTOK LÉSZEN;
DE BÍZZATOK: ÉN MEGGYÖZTEM A VILÁGOT.”**

János evangéliuma 16:33.

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

KONDÓI HÍRNÖK

KONDÓI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXVII. ÉVFOLYAM 2. SZÁM * 2019. MÁJUS * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: * Egy 25 évvel ezelőtti beszélgetés * Imádság * Magyar szemmel: 100 éve történt a zilahi rajtaütés * Radostyáni krónika, hírek * Radostyáni Sion * Levél az Olvasóhoz * Áldozócsütörtöki igehirdetés * Az öntudatában megalázott magyarságról * Kondói krónika, hírek *

ÁLDOTT PÜNKÖSDÖT KÍVÁNUNK!

A 2019. május 5-i anyáknap-i istentisztelet után

Balról jobbra: Varga Bence, Szász Lajos, Bárdos Márkó, Pócsik Viktor, Szakács Ákos, Darai László, Tóth Bence, hátul Tózsér Gyuláné kurátor, Tóth Boglárka, Bíró Fanni, Varga Zsófia, Varga Erzsébet, félig látszik Kántor Zsoltné, Csernely Lászlóné, Balogné Tamkó Éva, Bíró Péter, Gál-Csótai Olivér, Szakács Sándorné, Darai Béláné, Tózsér Zsuzsa, Munkácsi Lajosné, ?, ?, hátul Balázs Szilárd, Varga Róbertné, Balázs Szilárdné Ignác Szilvia, Kátai Béla, Jakab Lászlóné, Fekete Ferencné, Pócsikné Molnár Zsuzsa, Kovács Lajosné, Erdei Istvánné, Zorger Beáta, Tózsér Imréné, Galambné Krobinecz Katalin, Csörgő Csilla, Kótai Mátyás, elől: Balog Rozina, Darai Marci, Gál-Csótai Jánoska, Gál-Csótai Hajnalka, Dóri nagymama és Gál-Csótai Imke, Kótai Vikki, Furmann Maja

„Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad!”

Ézsaiás próféta könyve 49:15.

EGY 25 ÉVVEL EZELŐTTI ESTI BESZÉLGETÉS

(„A város jövőjéért reménykedve élni”, Péteri Szavak IV. évf. 9. szám, 1994. szeptember)

1994 februárjában, 29 évesen egy művelt, sokoldalúan képzett segédlelkész lépte át Sajó-szentpéter leghíresebb templomának küszöbét. Az évszázados felek között bizonyára sok minden juthatott a fiatal ember eszébe. A megnövekedett felelősségen túl valószínűleg az is, hogy a végletekig manipulált társadalmukban mennyire sikerül szolgálni híveit, gyülekezetét az egyén és a nagyobb közösség, az Egyház javára. Napjainkban számos, nehéz kérdés vár válaszra, melyre hívő és nem hívő embernek választ kell adni.

Beszélgetésünk ebben a reményben jött létre...

Első kérdésem a bemutatkozást érinti, hogy minél többen megismerjék Önt, ezért kérem, beszéljen önmagáról, az élethivatás választásáról, az indulás nehézségeiről.

– *A lelkési hivatásnak is családi háttere van. A nagypapa Sajóvámoson szolgált, az édesapám 1962-től Kondón tölt be lelkési hivatást. A gimnázium elvégzése után először a csillagászat vonzott, így felvételiztem az ELTE fizikus szakára. Innen irányítottak Miskolcra a NME kohómérnöki karára, ahol 1989-ben fémteni ágazatban kaptam diplomát. Közben harmadéves koromban beiratkoztam a Budapesti Theológiai Akadémiára, melyet párhuzamosan végeztem az egyetemmel. Ezt követően Strasbourg-ba hívtak egy évre, mint a francia állam ösztöndíjasát, majd ezután 2 évet töltöttem Kálvin városában, Genfben az egyetem fakultásán. Onnan hazatérve Budapesten tettem le hátralévő vizsgáimat, s jelenleg a kápláni vizsgára készülök. Tavaly októbertől Radostyánban szolgáltam segédlelkészként. Ez év február 1-től Horváth Barna esperes úr mellett a Borsodi Református Egyházmegyén szintén mint segédlelkész szolgáltam. Abba a gyülekezetbe kerültem, melynek öreg templomát gyermekkoromban annyiszor megcsodáltam, hiszen én is itt születtem 1965-ben. Egy hónapja házasságot kötöttem dr. Palágyi-Deák Katalinnal.*

– Mit jelent, mekkora feladatot egy kis város legnevesebb templomában ígét hirdetni?

– *Mindenképpen felemelő érzés, mert úgy érzi az ember, hogy a történelmi falak között szinte jelen vannak azok is, akik évszázadok során ott ültek a padokban.*

– Sorskérdéseink (válások nagy száma, alkoholizmus, munkanélküliség, stb.) megoldása rendkívül nehéz feladat. Vallásos és nem vallásos ember segítése közös érdekünk. Hogyan látja Tiszteletes Úr ezt a kérdést?

– *Ha nehézségek és bajok adódnak, akkor ezek annak a következményei, hogy a polgárok közösségi szemlélete másodrangúvá vagy sokadrangúvá válik, mert a létfenntartásért vívott küzdelemben az egyéni érdek válik uralkodóvá a közösséggel szemben. Itt kezdődik a közösségi életben minden nehézség. Eddigi ittlétem tapasztalataiból úgy látom, hogy városunk lakossági összetétele annyira különböző, hogy ezt a közösségi érzést nem is várhatjuk el mindenkitől egyformán. A keresztyén ember előnyösebb helyzetben van ebből a szempontból is, mert hite megtanította vele a közösségi érzést, mert Isten választott népének tagjaként ő maga is a gyülekezet közösségében él. Ez nem jelenti azt, hogy aki nem gyakorló egyháztág, nem vehet részt a város közös ügyeinek intézésében, felvirágoztatásában. Hosszútávon és eredményesen a város jövőjéért reménykedve élni csak úgy lehet, ha keressük a bennünket közösségi életre hívó Isten akaratát, aki nélkül sem közösségi, sem egyéni jövőnk nem képzelhető el.*

– A nagy műveltséggel rendelkező, jól felkészült, hazáját és népét szerető papjaink hogyan nyújthatnak segítséget az említett súlyos társadalmi kérdéseink morális megoldásában?

– *Elsősorban személyes példaadásban, mert ez a legláthatóbb és legnyilvánvalóbb „prédikációja” a lelkésznek. Ezen kívül a felnövekvő gyermekek tanításával, hogy megismerjék Istent és halljanak róla, tudják azt, hogy Ő mit vár tőlük gyermekkorban is. Nagyon fontos szüleik „lelkére” beszélni, hogy ne közönyösen, és főleg ne ellenszenvvel tekintsenek Isten és az anyaszentegyház ügyére. Csak Isten akaratának engedelmeskedve, csak a Tízparancsolatra épített erkölcsi*

renddel lehet olyan életet élni, amelyben a szeretet, a hűség, a segítőkészség, egymás megbecsülése, a családszeretet, a közösségért érzett felelősség mind-mind pozitív értékeket jelent, amelyet nem lehet viszonylagossá tenni az ember kénye-kedve szerint.

– Mindannyian tudjuk, hogy nemcsak a társadalom van globális válságban, hanem a mai kor embere is. Különösen veszélyhelyzetben vannak a fiatalok. Ön szerint van-e remény, hogy a fiatalok a keresztyénség példaadásával rátalálnak Istenre, illetve olyan közösségre, amelyben másokkal együtt rátalálnak az igazságra, a hitre?

– *Válságban van az egyén, és válságban van a társadalom. Hogy van-e megoldás, van-e kiút? Ha nem lenne reménységünk, akkor már ma eltemetkezhetnénk mi magunk is. Hiszem és vallom azt, amit a próféta is, hogy Isten igéje az élet beszéde és megcselekszi azt, amit általa Isten cselekedni akar. Bennünket ez arra kötelez, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk gyermekeink és magunk boldogulásáért és boldogságáért. A sok között ilyen konkrét és aktuális a szülőkre váró teendő, hogy ahol lehetséges, irassuk be gyermekeinket hitoktatásra. Ez lehet az első lépés...*

– Várady tiszteletes úr szerencsés ember, mert szent hivatásában Istenért, az emberért cselekedve jó közösségre talált az ősi falak között. De nem kevésbé szerencsés a gyülekezet sem, mert olyan pásztorára lelt, aki teljes mértékben tudatában van annak, hogy megannyi nehézség ellenére igazi hazát, igazi várost és benne igazi közösséget csak összefogva teremthetünk magunknak.

Ő már az első lépést megtette az úton.

Dankó József

„Kegyelmes Isten, mindenható Atyánk! Hálával és magasztalással borulunk arcra előtted e neked szentelt napon. Imádjuk a Te szent felségedet és a Te jóságodat hirdetjük minden ember előtt. A Te jelenvalóságod tudatában érezzük, hogy itt van Szentlelked közöttünk. Alázatos szívünkben hálaadás kél az irántunk való szeretetedért.

Köszönjük, hogy felvirrasztottál, a munka napjaiban velünk voltál, erőnket, egészségünket megőrizted, életünknek kedveztlél és vágyat ébresztettél bennünk, hogy neked tiszteletet adjunk. Nem nézted bűnös voltunkat, hanem megláttad bűnbánatunkat, és a Jézus érdeméért kegyelmesen tekintesz reánk.

Kérünk, Istenünk, légy kegyelmes hozzánk és szentelj meg bennünket, és szöld nekünk a Te örökkévaló Igédet, melyben a mi számunkra örök élet van. Cselekedd, hogy letegyük földi gondjainkat és Rád figyelhessünk. Megnyílt szívünkbe szórjad az élet magvait és add, hogy azok ott megfogaván, termést hozzanak a Te számodra, földi életünk javára. Ezáltal adj nekünk engedelmisséget, hogy szent akaratod szerint élhessünk, a Jézus nevében kérünk, hallgasd meg alázatos imádságunkat. Ámen.

Várady József imádsága trinitárius, a szív nyíltságából fakad, de látszik a szerkesztés átgondoltsága is. Nyelvezete a megszentelt református magyar nyelv, de az életközelségben és őszinteségben szólal meg. Ha fontolóra vesszük Schleimacher (Boroszló 1768-1834. Berlin, evangélikus lelkész, teológus) intését, hogy „a liturgiában, főként az imádságban kerülni kell, ami modern!” akkor különösen becses ez az imádság. (Megjelent dr. Szőnyi György: „A magyar református gyülekezeti imádság a 18. századtól napjainkig” című teológiai tanulmányban 1977-ben, p.124-125.) Idős Várady József (1900-1968) mintegy 40 esztendőn keresztül hűségesen végezte Sajóvamoson, a tiszáninneni egyházkerület akkor legkiválóbb templomlátogató gyülekezetében a szolgálatát.

MAGYAR SZEMMEL

100 éve történt: A ZILAH RAJTAÜTÉS

„Délután meglátogattam (dr. Sulyok Sándor ügyvédet, írja a visszaemlékező Bilkay Gábor, keresztapját Csengerben) az irodájában, s beszámoltam neki az utóbbi 3 évről. Elmondtam, bevonultam a 12. honvéd gyalogezred pótzászlóaljához Egerbe, majd Miskolcon a III. honvédkerületi b. tartalékos tisztiiskolát elvégezve, az olasz harctérre kerültem ki, közben elvégeztem Tarcentóban (?) a kardostiszti iskolát. Majd 1918 novemberében hazakerültem Szatmárnémetibe. Az 1918-19-es itthoni, hátszági helyzetet keresztapám ismerte, így hát azt nem ecseteltem. Elmondtam neki továbbá, hogy látva az erdélyi helyzetet, nem szereltem le, bevonultam a 12. honvéd gyalogezred I. zászlóaljához, amely egység csatlakozott az úgynevezett Székely Hadosztályhoz. Beosztattam Szilágysomlyóra a 12. gy. e. I. zászlóaljához géppuskás szakaszparancsnokként. ... „foggal és körömmel” védve hazánkat, Erdélyt. Majd Zilah visszafoglalásakor a „zilahi rajtaütés”-nél megsebesültem. ... Keresztapám hallott erről, Zilah város visszafoglalásáról és „igen szép vitézi haditettnek” hallotta, tartotta. ... ekkor én, mint szenvedője és mint szemtanú őszintén elmondtam neki az erre vonatkozó tényt. ... 1919 februárjában a 12. h. gy. e. I. zlj. géppuskás szakaszával Krasznán voltam beszállásolva. Ugyanitt volt beszállásolva egy gyalogszázad, az úgynevezett Gyuratsik különítményből, amely különítmény egy zászlóaljnyi erősségű volt, s legénysége nagyobbrészen zilahiakból állott, parancsnoka Gyuratsik őrnagy volt. ... köztünk és az oláhok között harcoltunk ekkor a már oláhok által „kikövetelt” és megkapott úgynevezett harmadik demarkációs vonal volt, amelybe oláh részbe beleesett Zilah is, amely így oláh kézre került. ... A Gyuratsik zlj. állományának tagjai, akik, mikor egyre rosszabb híreket kaptak hazulról, – a zászlóaljnál történt tisztimegbeszélés alapján, anélkül, hogy a zlj. parancsnokság elöljáró parancsnoksága tudomására hozta volna rajta ütött Zilahon, engem is, géppuskás szakasszal belerántva ebbe az esztelenségbe. ... A Gyuratsik zlj. 2. század parancsnokságától, rajtaütésükkel egyidőben parancsot kaptam – kidolgozott támadási parancsot. (nem akarom azt a kifejezést használni, hogy hamis parancsot, de úgy adtak parancsot részemre, amelyről saját zlj. parancsnokságom, sőt az ő felettes parancsnokságuk sem tudott.) ... nagy szerencsénk, hogy belerántottak... A rajtaütés sikerült ugyan, – a meglepett, halálra ijedt oláhok a Meszes irányába fejveszeten menekültek, ki Zilahról, viszont a Gyuratsik különítmény tagjai családjukat felkeresve, köteléküket elhagyva a városban szétszéledtek.

Az oláhok felismerve és felhasználva ezt a helyzetet, tűzérési támogatással (vaktában ágyúzták a várost) visszafoglalták a várost. Géppuskás szakasszal a kapott „parancs” szerint, a várostól keletre eső magaslatokat megszállva, helyzet ismeret és további parancs hiányában is, besötétedésig tartottam az elfoglalt állást. Mint már említettem, szerencsénk, mivel ez az egyetlen fegyelmet megtartó kis alakulat fedezte rendetlen visszavonulásukat, ki a városból. Szinte egész délután kelepelt, a kiépített fészkekből, mind a két géppuskánk. Annak dacára, hogy mikor, jobbra, összeköttetést próbáltam keresni, egy közvetlen mellettem bevágódó 7,5 cm-es gránáttól, a gránát-lyukból kivágódó félöklömnyi fagyos rög a jobb oldalamba vágódott és a bal kezem fején is egy könnyebb sebet ejtett a gránátzilánk, – helyemen maradtam. ... kezdett besötétedni, mikor átláttam helyzetem, már csaknem körül voltam zárva. Elrendeltem a visszavonulást – csak ösztönszerűen –. Szilágysomlyó irányába, 2 csoportba osztva szakaszom, így támogatva egymást. Az egyik csoport parancsnokságával Erdei István hadapródőrmestert bíztam meg. (Porcsalma községbe való volt, a szatmári gimnáziumban osztálytársam)... ... hogy hogy vergődünk el és hogy találtunk rá saját 12. h. gy. e. I. zlj.-ának egy tábori őrségére?!... csoda! Ma sem tudom. Innen egy eligazító járőrrel éjfél utánra bevonultunk a zlj.-hoz Szilágysomlyóra. Je-

lentéstételem után tudtam meg mi és hogyan történt... ..mivel orromból szivárgott a vér engem azonnal a zlj. segélyhelyre vittek, ahol bordatörést állapítottak meg és még a hajnali vonattal útbaindítottak Szatmárnémetibe a MÁV internátusban lévő hadikórházába. Itt tüzetes vizsgálat után kitűnt, hogy bordatörés nincs, csupán bordarepedés, a szilánk okozta kézfejsérülés pedig nem súlyos. ... Keresztapám! Én megértem a Gyuratsik zlj. legénységének lelkiállapotát, a hazulról kapott rossz hírektől felkorbácsolt bosszúszomjukat, de nem tudom megérteni egy felelős zlj. parancsnok és századparancsnokainak felelőtlen cselekedetét. Különösen azért nem, mert a hadosztály parancsnokság – ismerve és számot vetve az általános (országos) és a székely hadosztály helyzetével mindennemű harci vállalkozás végrehajtását megtiltotta... E felelőtlenséget Zilah magyar lakossága sínylette meg. E cselekménynek rendes hadikörülmény között szigorú hadbírósaági ítélet lett volna következménye!... tiszteletreméltó szándék, valóban szép haditett, önfeláldozás,... De nem volt a helyén! ... Ezt csupán az igazság miatt mondtam el Keresztapámnak. ...12 nap kórházi kezelés után útbaindítottak az ezredparancsnokságra. Itt, a Szamos bal partján levő demarkációs vonalat biztosító székely egységeket felváltó 12/II. zlj. géppuskás szakaszparancsnoksággal bíztak meg, alámrendelve egy gyalog szakaszt, melynek legénysége a szatmári cs. és kir. 5. gy. e. tiszti iskolájának állományából volt hirtelenében felállítva. Jó anyag, kitűnő katonák! Így kerültem 1919 március hó elején a Balotafalu – Barlafalu előtti vonalra, szemben Erdőszádával, melyet már megszálltak a románok.

... ismét, - „foggal és körömmel” harcolva próbáltuk megállítani a rablóvágyát kielégíteni akaró, az ántánttól fegyvert, felszerelést kapott, nagyra törő oláh katonaságot. Ez majd egy hónap után, április hó közepéig sikerült is... egy hadosztálynak Csucsától-Máramarosig, 150 km hosszan, ilyen helyzetben, csak olyan fajsúlyú katonasággal szemben sikerülhetett, mint amilyen az oláh! Magam 2 szakasszal 6 km vonalat tartottam. Talán a hadtörténelemben nincs is erre példa. ... de ez is – két tör közé kerülve – kilátástalanná vált. Elöl egy ántánt által támogatott, álhamis eszmékkel tüzelt, becsvágyó oláh haderő, hátul egy meghasonlott, szinte polgárháborús ország... ennek csak ez lehetett a vége. Felmorzsolódtunk. A 12/II. gy. zlj. mint a hadosztály utóvédje, köztük 2 szakasszal én is, még húsvét szombatján Szatmárnémeti előtt fogságba kerültünk... Később az egész hadosztály is. 1919. április 26-án letette a fegyvert. ... minket a 12/II. zlj-at egyenesen Brassóba a Fellegvárba vittek. Nem sokára követett bennünket az egész hadosztály. Ugyanis – egyezmény alapján – ide internáltak. ...Sem a becsülettel dicsekvő, hitszegő franciák, sem a hazug álcát kimutató oláhok, az egyezményt be nem tartották. A Fellegvárban Nagy Pál ezredessel, Siménfalvy vezérkari őrnaggyal a 19. sz. helyiségbe (cellába, kazamatába) kerültem. Elhelyezésünk, élelmezésünk, minden kritikán aluli volt. A bánásmód brutális. ... valahogyan ez, az entente egy angol bizottsága tudomására jutott. Ez a bizottság leutazva Brassóba, – kiszabadított bennünket. Azoknak, akik kiszabadultak egy „Kötelezvény”-t kellett aláírniok. (Kényszer!) Kiszabadulásunk után, mihelyt tehetjük, csaknem mindannyian kijöttünk Magyarországra. A brassói Fellegvárban Nagy Pál ezredestől és Siménfalvy vk. őrnagytól tudtam meg az okát, hogy húsvét szombatján, miért kerültek a hátunk mögé az oláh csapatok. Oka volt ennek, a hátországi helyzet mellett, a franciák! Kezdve Berthelot tábornoktól Franchet d'Esperay tábornokon, Vix alezredesen, Trousson ezredesen át Condrecourt tábornokig. Hitszegő, becstelen, minősíthetetlen népség!... az oláhok „méltók” a francia barátságra, a franciák viszont „büszké” lehetnek dicső szövetségésükre! Meghagyom utódaimnak, hogy ezt soha el ne felejték. Megtalálta zsák a foltját. Csokorba szedem ezt a néhány nevet. Erdély!... ne feledd el!

...Keresztapám szinte megbabonázva ült a széken... Lassan felállt s az iratszekrényhez lépett.”

Bilkay Gábor (Csenger, 1900 – 1980. Sárospatak) visszaemlékezéséből

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Áldozócsütörtökön 10-kor lesz istentisztelet a templomban.

Pünkösd szent ünnepén az Úr asztalát megterítjük, úrvacsorát osztunk I. nap 10 órakor. Ünnep mindkét istentiszteletén Nyakas Gergő V. éves sárospataki diák hirdeti az igét. A neki szánt adományokat a megszokott módon gyűjtjük.

Bűnbánati istentiszteletek csütörtök estétől lesznek 7 órai kezdettel a templomban.

Május 24-én megeskettük Rácz Tamást Besenyei Tímeával. Istenünk gazdag áldása kísérje közös életüket!

Május 11-én Alsózsoltán az éves rendes egyházmegyei közgyűlésen vettünk részt, egyházközségünket a lelkipásztor és Gál Gyuláné presbiter képviselte.

Ebben az esztendőben eltemettük: január 4-én Koós István 66 évet élt, január 12-én Csont Béla 70 évet élt, március 12-én Kiss József 62 évet élt és április 26-án özvegy Lukács Károlyné Koós Erzsébet 95 évet élt testvéreinket. Nyugodjanak békében a boldog feltámadás reménysége alatt!

Május 3-án az újság címlapján látható kép készült az anyáknapra ünnepi istentisztelet alkalmával, ezután az önkormányzat estebédet adott a művelődési házban.

A 2019. évi húsvéti ünnepi gyülekezet Radostyánban

A böjti úrvacsorát megelőző estéken vendégigehirdetőink voltak. Kedden este dr. Varga István tiszaujvárosi és Nagy István kesznyéteni lelkipásztor urak, akik az egyházlátogatás szolgálatát is végezték. A kondói és a radostyáni istentiszteletek után közös vacsorával zárult az együttlét a radostyáni művelődési házban. Szerdán este Bányiné Varga Erzsébet sajobábonyi lelkipásztor, csütörtökön Szabó Gabriella egyházmegyei lelkipásztor, pénteken Király Gábor sajobápolnai lelkipásztor hirdette mindkét helyen az igét.

Április 14-én, virágvasárnap Várady Zsolt lelkipásztor hirdette az igét a sajoszentpéter-bányai egyházközségben

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református

Egyházközség Lapja

Szerkesztő és kiadó:

Várady Zsolt lelkipásztor

HUNGARIA-3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám

Villámposta: radostyan@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570

+36/30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:

www.radostyan.ref.hu

Megjelenik igény szerint, évente legalább egyszer.

Adomány az újságra példányonként 50 forint. Lapunknak szánt írásait, észrevételeiket a fenti címre kérjük.

XXVII. évfolyam 2. szám
(63. szám) 2019. május

„MI IS ÉLJÜNK VÍGADVA HÁT, DALOLJUNK SZÉP HALLELUJÁT, HADD ZENGJE KRISZTUST ÉNEKÜNK, KI SÍRBÓL FELTÁMADT NEKÜNK! HALLELUJA!”

356. dicséret 5. vers